

יצחק, שדבך אחר היה בו מה שלא היה בכל העולם. ועוד, שפסוק זה לא לזה הוא בא, שדאי בשדה לא היה מתפלל,

והרי בארנו. (ע"כ רעיא מהימנא)

שנינו, אמר רבי אבא, אשרי חלקם של אותם שזכאים לומר שירה זו בעולם הזה, שזכאים לאמרה לעולם הבא. ושירה זו נבנתה בעשרים ושנים אותיות קדושות חקוקות ובעשר אמירות, והכל נרשם בשם הקדוש, והכל שלמות של השם הקדוש, והרי עוררנו הדברים.

אמר רבי שמעון, באותה שעה שהיו עומדים ישראל על הים ואמרים שירה, התגלה הקדוש ברוך הוא עליהם, וכל מרכבותיו וחילותיו, כדי שיפירו את מלכם שעשה להם כל אותם נסים וגבורות, וכל אחד ואחד ידע והתבונן מה שלא ידעו והתבוננו שאר נביאי העולם.

שאם תאמר שלא ידעו ולא הדביקו השיגו חכמה העליונה - מן השירה הזו תראה שכלם הסתכלו בחכמה וידעו דברים ואמרו. שאם לא כן, איך אמרו כלם מלים אחידות שלא סטו אלה מאלה, ומה שאמר זה - אמר זה, ולא הקדים מלה זו למלה זו, אלא כלם במשקל אחד, ורוח הקדש בפי כל אחד ואחד, וכל הדברים נאמרו כאלו יצאו מפה אחד? אלא ודאי כלם בחכמה העליונה הסתכלו, וידעו דברים עליונים, ורוח הקדש בפי כל אחד ואחד.

ואפילו אותם שבמעיי אמם היו כלם כאחד אמרים שירה, והיו כלם רואים מה שלא ראה יחזקאל הנביא, ועל כן היו כלם מסתכלים כאלו רואים עין בעין. וכשסימו הדברים, כלם מבשמים

היה ביה, מה דלא היה בכל עלמא. ותו דהאי קרא לאו להכי אתא, דודאי בשדה אחר לא היה מצלי והא אוקימנא. (ע"כ רעיא מהימנא).

תניא אמר רבי אבא, זפאה חולקיהון, דאינון דזפאן למימר שירתא דא בהאי עלמא, דזפאן למימר לה בעלמא דאתי. ושירתא דא, אתבני בעשרין ותריין אתוון קדישן גליפן, ובעשר אמירן, וכלא אתרשים בשמא קדישא, וכלא שלימותא דשמא קדישא, והא אתערנא מלי.

אמר רבי שמעון, בההיא שעתא דהוה קיימין ישראל על ימא, והוה אמרי שירתא, אתגלי קדשא בריך הוא עליהו, וכל רתיכוי וחילוי, בגין דינדעון למלפיהון, דעבד לון כל אינון נסין וגבוראן, וכל חד וחד ידע ואסתפל, מה דלא ידעו ואסתכלו שאר נביאי עלמא.

דאי תימא דלא ידעין ולא אדבקו חכמתא עלאה, מן שירתא דא תחמי, דכלהו בחכמתא אסתכלו, וידעו מלין ואמרו. דאי לאו הכי, איך אמרו כלהו מלין אחדין, דלא סטו אלין מאלין, ומה דאמר דא, אמר דא, ולא אקדים מלה דא, למלה דא, אלא כלהו בשקולא חדא, ורוחא דקודשא בפומא דכל חד וחד, ומלין אתמרו כלהו כאלו נפקין מפומא חד. אלא ודאי כולהו בחכמתא עלאה אסתכלו, וידעו מלין עלאין, ורוחא דקודשא בפום כל חד וחד.

ואפילו אינון דבמעיי אמהון, הוה אמרי שירתא כלהו פחדא, והוה חמאן כלהו, מה דלא חמא יחזקאל נביאה. ועל כן הוה כלהו מסתפלי, כאלו חמאן עינא בעינא. וכד סיימו מלין, כלהו מתבסמאן בנפשיהו,

בנפשם ותאבים לראות
והסתפל, ולא היו רוצים לנסע
משם מרב השתוקקות.

באותה שעה אמר משה לקדוש-
ברוך הוא: בניך לא רוצים לנסע
מן הים מרב השתוקקות להסתפל
בך. מה עשה הקדוש ברוך הוא?
הסתיר את כבודו החוצה למדבר,
ושם התגלה ולא התגלה.

אמר להם משה לישראל: כמה
(פעמים לנסע משם, ולא רצו) פעמים
אמרתי לנסע משם ולא רציתם?
עד שהראה להם זיו כבודו של
הקדוש ברוך הוא במדבר, ומיד
היו תאבים. ולא נסעו, עד שאחזו
בהם משה והראה להם זיו כבודו
של הקדוש ברוך הוא במדבר. אז
מרב תשוקה ורצון להסתפל
הסיע אותם משה. זהו שכתוב
ויסע משה את ישראל מים סוף
ויצאו אל מדבר שור. מה זה
מדבר שור? מנהיג שהיו רוצים
להסתפל בו, זיו כבודו של המלך
הקדוש, ועל זה נקרא מדבר שור
- שם הסתפלות.

וילכו שלשת ימים במדבר ולא
מצאו מים. ואין מים אלא תורה,
שנאמר (ישעיה נה) הוי כל צמא לכו
למים. אמר רבי ייסא, וכי מי נתן
להם כאן תורה, והרי עד עכשו
לא נתנה להם תורה?

אמר רבי אלעזר, הם יצאו
למדבר להסתפל, והקדוש ברוך
הוא נטל זיו כבודו משם, והם
הלכו להסתפל [לקדוש ברוך הוא] בו
ולא מצאו אותו. ולמדנו
שהקדוש ברוך הוא נקרא תורה,
ואין מים אלא תורה, ואין תורה
אלא הקדוש ברוך הוא.

אמר רבי שמעון, עד שהיו
הולכים במדבר, התגלה עליהם
רשות אחרת של שאר העמים,
אותו ששולט במדבר, ופגש בהם
שם. ראו ישראל שזה לא היה

ותאבון למחמי ולאסתפל, ולא הוּו בעאן
לנטלא מתמן, מסגיאות תיאובתא.

בההיא שעתא, אמר משה לקודשא בריך
הוא, בניך מסגיאות תיאובתא
לאסתפלא בך, לא בעאן לנטלא מן ימא. מה
עבד קדשא בריך הוא, אסתים יקריה לבר
למדברא, ותמן אתגלי ולא אתגלי.

אמר לון משה לישראל, כמה (ס"א ומנין לנטלא מתמן,
ולא בעו) זמנין אמינא לנטלא מתמן ולא
בעיתון עד די אחזי לון זיוא יקרא דקודשא
ברוך הוא במדברא, ומיד הוּו תאבין, ולא
נטלו, עד דאחיד בהו משה ואחמי לון זיוא
יקרא דקודשא בריך הוא במדברא, כדין
מסגיאות תיאובתא ורעותא לאסתפלא,
אנטיל לון משה, הדא הוא דכתיב ויסע משה
את ישראל מים סוף ויצאו אל מדבר שור.
מאי מדבר שור. מדברא, דהוּו בעאן
לאסתפלא ביה, זיוא יקרא דמלכא קדישא,
ועל דא אקרי מדבר שור: אסתפליותא שם.

וילכו שלשת ימים במדבר ולא מצאו מים.
(שמות טו) ואין מים אלא תורה, שנאמר
(ישעיה נה) הוי כל צמא לכו למים. אמר רבי ייסא,
וכי מאן יהב להו אורייתא הכא, והא עד כען
לא אתיהיבת לון אורייתא.

אמר רבי אלעזר, אינון נפקו למדברא
לאסתפלא, קדשא בריך הוא נטל זיוא
יקרא דיליה מתמן, ואינון אזלו לאסתפלא
(לקודשא בריך הוא) ביה, ולא אשכחוהו. ואוליפנא
דקודשא בריך הוא תורה אקרי, ואין מים
אלא תורה, ואין תורה אלא קדשא בריך הוא.
אמר רבי שמעון, עד דהוּו אזלי במדברא,
אתגלי עליהו רשותא אחרא, דשאר
עמין, ההוא דשליט במדברא, ואערעו בהו